

Ook jachthonden zijn zeer verstandig.

Diezel beschrijft de werkzaamheid van een jachthond als volgt: „Een volkomen van jongs af goed afgerichte, hond van 3 of 4 jaar, zal volgens zijn natuurdrift, het wild opsporen met een steeds naar den wind gericht neus, en zich nu eens naar rechts, dan weer naar links begeven. Van tijd tot tijd blijft hij even stilstaan en kijkt naar zijn meester, die dan door een gebaar de streek aanwijst, die

afgezocht moet worden. Deze wenken worden zeer nauwkeurig opgevolgd. Zoodra het dier de lucht krijgt van het gezochte wild, wordt de beweging van den staart, die vóór dien tijd geen oogenblik in rust was, plotseling gestaakt. De hond verandert op eens in een levend beeld. Dikwijls echter sluipt hij als een kat, met lichte schreden, dichter bij, voordat hij geheel stilstaat. Weinige oogenblikken later

wendt hij den kop naar zijn meester, om te zien, of deze het teeken heeft opgemerkt en nadert. Wanneer de jager, door den aard van het terrein (b.v. in een bosch of in het hooge koren) den hond niet zien kan, zal deze soms voor een korte poos zijn plaats verlaten en zijn meester opzoeken, om hem naar het gevonden wild te geleiden. Van de vele honden, die ik gehad en gebruikt heb, waren echter slechts eenige zoo loos, ook waren zij dit niet reeds in den eersten tijd, maar leerden het eerst in latere jaren."

Een goed onderwezen jachthond is werkelijk een bewonderingwekkend dier, en een onbekwame jager wordt door den goed gedresseerden jachthond, die hem vergezelt, niet zelden op duidelijk merkbare wijze berispt. Zoo heb ik een patrijshond gekend, vertelt Brehm, Basho genaamd, die alles deed, wat men van een dier van zijn soort verlangen kan. Zijn meester was een uitmuntend schutter, die in den regel bij twintig schoten op vogels in de vlucht twintig treffers had, of hoogstens éénmaal misschoot. Eens kreeg hij bezoek van een zoon van een vriend, een jong ambtenaar, die veel beter met de pen overweg kon, dan met het geweer. Deze vraagt verlof om een weinig te mogen jagen. De oude jager stemt toe, maar zegt tevens: „Schiet vooral goed, anders neemt Basho het u erg kwalijk!" De jacht begint, Basho krijgt weldra de lucht van een vlucht patrijzen en „staat" voor den jonkman als een marmeren beeld. Hij krijgt bevel, ze op te jagen. De patrijzen vliegen, het schot knalt, maar geen enkele vogel valt ter aarde. Basho kijkt hoogst verbaasd om, en geeft duidelijk te kennen, dat hij niet weinig uit zijn humeur is. Hij gaat echter nogmaals mede, spoort een tweede vlucht patrijzen op, die er even goed afkomen als de vorige. Nu was de maat vol!

De hond gaat dicht bij den onbekwamen jager langs, werpt hem een blik vol van de diepste verachting toe, er snelt ijlings naar huis.

Nog jaren daarna was het den jager, wien dit overkwam, onmogelijk den hond, die zoo hartstochtelijk veel van jagen hield, naar het veld mede te nemen; de verachting voor den onbekwamen schutter was te diep in zijn hart geworteld.

HEBT DE DIEREN LIEF

Lod. Opdebeeck   Antwerpen